

τρελαίου και χτυπούσε τις στάμνες, τις έσπαζε, όταν δέν τής κάνανε τόπο νά γεμίσει.

Βάδιζε γρήγορα για τή μεγάλη πλατεία. Τή νύχτα εκεί είχε δει τόν κόσμο νά μαζεύεται, έλος αδελφωμένων...

Οί γραμμές του τράμ λάμπανε καθαρές, αλλά τράμ δέν άκουγότανε νά περνά, ούτε μουγκριστό ή ξεφωνητό αυτοκινήτου λέρωνε τήν ήσυχία.

Είδε τήν Τράπεζα έρημη, ο σκοπός πεσμένος άπ' έξω άπ' τό φυλακείο με τό όπλο δίπλα του και τό πιλίκιο στην άκρη του πεζοδρομίου οά νά τό είχε άκουμπήσει με προσοχή. Οί πόρτες κλειστές, κατάκλειστές. Άνθρωποι δέν άνεβουκατέβαιναν, δέ μιλούσανε για χρήματα. Τίποτα, τίποτα άπ' αυτά και μόνο ήσυχία, ήσυχία, που άφίνει τό ξάπλωμα του θανάτου.

— Τώρα δικά μου θάνε όλα αυτά, είπε, αλλά σκέφθηκε με μιός, πώς, τί θα τά έκανε.

— Νάνεβαίνω, νά τά βλέπω!... Όπόταν θέλω νά μπαίνω!.. Για νά δούμε όμως πρώτα!.. "Ήθελε νά δει και στην πλατεία τί είχε γείνει.

Οί στρατώνες άνοιχτοί και πλήθος έξω πεσμένο-Όμοια και οί φυλακές. Οί φυλάκες νεκροί στις σκοπιές τους. Και φαινόντουσαν νά κοιμούνται.

Άστυνομία, ύπουργεία, έρημα, "Ήσυχια, με κάτι νά μυυρίζε άπ' έξω οά βούχα πεταμένα.

Και κει οτά μέγαρο που άκουγόταν ή φωνή τής σάλπιγγας, τής μουσικής, ήσυχία τώρα βασιλεύε και τά παράθυρά τους τά άνοιχτά ήτανε οά μάτια κατάνοιχτα άπό τρομάρα.

Στό νοϋ του ήρθαν τά λόγια του Χρυσιστόμου και τά είπε δυνατά.

— Πομπόλυγες ήσαν και διερράγησαν!

Αισθάνόταν, όσο έδλεπε τήν καταστροφή, χαρά, χαρά. Άλλά μή σώθηκαν κι άλλοι;

Αυτό μετρίασε τή χαρά του. Στην πλατεία, στην πλατεία εκεί θα έδλεπε!

Έπί τέλους έφθασε στην πλατεία τή μεγάλη, άλλ' εκεί οτάθηκε με φρίκη. "Ή πλατεία κυύριζε άπό κόσμο ριχμένο, πεσμένο κάτω, άνάκτα! Γέροι, νέοι παιδιά, άντρες, γυναίκες, κορίτσια...

Δέν προχώρησε, δέν έπήγε πιό κοντά.

— Μά αυτοϋς ποιός θα τοϋς θάψει ;.. βώτησε τόν έκαυτο του φεύγοντας γρήγορα.

Παρατήρησε με χαρά πώς ύπήρχαν και πουλιά στη ζωή. Είδε σπουργίτες νά πετάνε λίγο και πάλι νά κάθονται οτά κεραμίδια. Τόν στενοχώρησε όμως ο θάμπος ήλιος με τό γαλάζιο φως.

— Θα καθάρισει!.. Πάλι ο ήλιος θα φανει όπως πριν ώραιος!.. είπε παρηγορώντας τόν έκαυτο του.

Περνώντας άπ' τό μητροπολιτικό μέγαρο βλέπει κοράκια, κοράκια πλήθος, νά βγαίνουν άπ' εκεί, έχοντας οτά στόμα τους σάρκες, που οτάζανε αίμα, και άλλα νά προσπαθούνε νά μπουνε.

— "Α, νά!.. αυτά θα με άπαλλάξουνε άπ' τή βρώμα!.. είπε.

"Ένας χοντρός καλόγερος πεσμένος άνάσκελα, οτή μέση τής αύλης, με τό καλιμύχι του δίπλα του πεταμένο, και με άνοιχτά χέρια, του φάνηκε νά παρακαλά τό Θεό νά τόν βοηθήσει. "Ένας κόρακας, που βρισκόταν πάνω του, ύψώθηκε μόλις ο Ταρταμάς πλησίασε. Είδε νά του έχει φαγωμένα τά μάγουλα, άπ' τή μιá μεριά, και νά φαίνονται τά μισά του δόντια. "Απ' τήν άλλη τά μαύρα γένεια του άνέβαιναν ίσχυε

τά μάτια του. Του φάνηκε πώς ζούσε και πληνίσσε οτά κάγκελα. Τα μάτια του τ' άνοιχτά λάμπανε όταν ζωντανόσ. Του μιλήσε. Τίποτα όμως. "Ο καλόγερος έμεινε σιωπηλός, ακίνητος και οά νά ούτταζε τόν ουρνό, περιμένοντας άπ' εκεί βοήθεια.

— Άπό ψηλά τοϋρθε!.. είπε ο Ταρταμάς και προχώρησε, γιατί αισθάνθηκε σταγόνες αίμα νά πέφτουνε άπ' τά κομμάτια, που κρατούσαν τά κοράκια.

— "Α, τί ώραίχ, τί ώραίχ!.. Τώρα θάμαι γω, τά πουλιά και τά κοράκια!.. είπε.

Έκφρηνικά αισθάνθηκε κάποιος νά του σύρει τό σκακάκι, και στράφηκε. Έμπρός του στεκόταν ένας γέρος με άσπρα γένεια κοντά, αλλά με ξυλιασμένο, πέτρινο σώμα, και βούχο άπ' τήν πολυκαιρία σαν ξερό, ξερό πετσι.

Του φάνηκε πώς θάταν κάποιος αλήτης, που σώθηκε κι αυτός.

— Ποιός είσαι; τόν βώτησε με θυμό κ' έτοιμος νά τόν συντρίψει.

— "Ο "Ιούδας, ο "Ισκαριώτης, του άπήνητησε αυτός με φωνή γλυκειά και άρμονική, ο "Ιούδας ο μαθητής του Χριστού!..

Τά κοράκια φωνάζανε κελνη τή στιγμή, διαμαζί!..

"Ο Ταρταμάς άνοιξε τά μάτια.

Είδε τόν ήλιο, τόν καθαρό ήλιο, τό γνωστό του, νά φωτίζει τόν τοίχο του δωματίου του και άκουσε έξω τόν κόσμο νά περνά, νά φωνάζει, και με λύπη σκέφθηκε πώς πάλι θα έτρεχε κοντά οτόν κόσμο, που μισούσε, θα άνκατευότανε μούτόν για νά ζήσει!..

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΤΟ ΒΟΥΒΟ ΠΑΛΑΤΙ

Στην έρημιά που πάει τό μονοπάτι, που κυπαρίσσια πλήθια τό στολίζουν και κάπου-κάπου άνθοί μοσκομυρίζουν κι άγκάδια άλλου τό ζώνουνε και βάτοι,

Στέκεται άμίλητο, βουβό παλάτι... Μόνο οτις πόρτες του οί άνεμοι βουίζουν και τις νυχτιές τ'άστέρια τό φωτίζουν, φοβέρα, σκιάχτρο οτό φτωχό διαβάτη.

Λέει μιá ιστορία: Με φύλακα εν' άράπη έκλεισε ο Ρήγας τ' άκριβό παιδί του για νά ξεχάση—οϊμένα—τήν καλή του!

Μά έλυωσε μεσ' οτή φυλακή τή μαύρη και, βουκόλακας τώρα, τρέχει ναύρη, τό μεσονύχτι, τή γλυκειά του "Αγάπη!..

ΝΙΚΟΣ Ι. ΡΙΤΣΟΣ

ΒΓΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

Η ΜΠΑΛΛΑΔΑ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΟΥ ΡΙΝΤΙΓΙ' του "Οσκάο Ουάιλδ (μετ'οφρ. Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΥ) και πουλιέται δο. 1.50 οτό "Ακαδημαϊκό βιβλιοπωλείο ("Ακαδημίας 53, άντικρύ οτή Ζωοδόχο Πηγή) και σ' όλα τά γνωστότερα βιβλιοπωλεία.